

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 466. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555600416/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

At imidlertid Folkets Glæde over at see Kongen igjen tillige var blandet med et udslykkeligt Nag til Greven af Schwerin eller sorte Grev Henrik, som de nu i dobbel Betydning kaldte ham, og at Haabet om snarlig Hevn over ham var almindeligt, derom vidner noksom hiin Folkesang, som gjænlød fra Alles Læber. De danske Krigere deelte foriennemelig deres store Konges Harmes, og trods den dyre Eed, de vidste, der var svoren, sang de ofte høit, naar de saae Kongen:

«Lever han noget Kong Valdemar Seir,
Han hevner forvist sin Skade.»*

Valdemar bleggede taus og hans mægtige Haand krummede sig om Sværdheftet hvergang han hørte den Sang; men han syntes endnu en Tidlang kun at tænke paa at rense Landet fra Røvere og Stimænd og bringe indvortes Rolighed og Orden tilveie.

Kongen var kommen tilbage til Ribehuus. Mørk og stille udeefte han sine Befalinger, og mellem Juul og Paaske saae Ingen hans Aasyn uden en besynderlig Gru. Paasken kom. Lønningssummen for den unge Valdemar var betalt. Med et Udbrud af stormende Glæde modtog Valdemar nu sin kjæreste Søn og Medfange, Dagnars fromme Billede, og slattede ham fri og frelst i sine Arme. Saalænge syntes Kongen under en frygtelig indvortes Kamp at have indeslutet enhver Hevn-Tanke dybt i sin Sjæl. Men tredie Paaskedag reed Carl af Rise paa sin Skimmel ud af Ribe Bye, ledsaget af Martin og ti Væbnere. Han havde et vigtigt Brev fra Kongen paa sit Bryst, som han under sit Livs Fortab havde svoret at bringe sikkert og egenhændig til dets Bestemmelse. Maalet for hans Reise og Hensigten dermed var vel en Hemmelighed, som Ingen vovede at spørge om; men hvo, der fra den Dag saae Kongens Aasyn, syntes at læse et frygteligt Haab deri, og naar han sad stille og tankfuld blandt sine Riddere, var det ofte som om een Tanke gjennemførte dem Alle, og som om de kun ventede paa et Ord af Kongens Mund for at fare i Harnisk.

Paa Schwerin Slot sad imidlertid Grev Henrik, stolt og tryk, og

* See Kæmpevsen